Keresztút—Levél

A Felsőpetényi és Ipolyvecei Evangélikus Gyülekezetek Hírlevele

2007. szeptember
Böjt—Húsvét—Pünkösd—Szentháromság

Védtelen Krisztus *(Fil 2,5-11.)*

Felsőpetény és Ipolyvece között autózva általában hallgatom a rádiót. Így esett meg böjt során egy alkalommal, hogy részese lettem egy riportműsornak, amely a magyar műkincsekről szólt. Egy művészettörténész beszélt a védett műtárgyakról, és arról, hogy hazánk műkincsei között sokkal magasabb ezek aránya, mint *Európa* más országaiban. Ilyen műtárgyakat tilos hazánkból kivinni — ezt (is) jelenti a védettségük.

Elgondolkodom: Mi lenne, ha Isten ilyen védett műtárgynak nyilvánítaná Krisztust? Mi lenne, ha a Mindenható teljesítené elég gyakran előkerülő vallásos vágyainkat, és gondviselése úgy jelentkezne, hogy mindenkit megóv a gonosz támadásoktól, szenvedésektől? Mi lenne, ha övéit ilyen védett műkincsnek tekintené, és minden körülmény között megvédené? Ugye, milyen jó lenne?

A Karinthy Ferenc szerezte, húsvétkor Nőtincsen is bemutatott ***Barabbás*** című művében pl. elhatározzák, hogy visszamennek Pilátushoz, hogy felmentse Jézust. ÖSszegyűjtik mindazokat, akiket Barabbás tönkretett, hogy majd amikor választani kell, Jézust kiáltsanak. Drámai végkifejlete ennek a kísérletnek, hogy a végén mégis mindenki Barabbást kiált.

Hiába, ember nem képes a gondviselést helyettesíteni. Pedig milyen jó volna! Milyen jó volna végre egy-egy igazságtalanságot szenvedett ember mellé úgy odaállni, hogy igazságot szolgáltathatnánk neki! Milyen jó volna Jézust is megmenteni, perében igazságot szolgáltatni Neki, megvédeni az emberi gonoszságtól! Milyen jó volna, ha Mesterünk védett műkincs lenne az Atya kezében, amelyet megóv a sérüléstől, megvéd a támadástól, amelyet nem enged ki keze határain túlra!

Ám bármily kegyesnek is tűnik ez a vágyunk, Jézus nem védett műkincs! Nekünk védtelen Krisztusunk van! Olyan, aki isteni formában lemond védettségéről! Úgy, ahogyan Nagypéntek igéje hangzott. (Azaz hangzott volna, ha gyülekezeteinkben nem passióolvasás lett volna.) És hála legyen Urunknak, hogy így tett! Hiszen ellenkező esetben a saját életét ugyan megmenthette volna, ha az angyalsereget hívja védelmére — azonban mi végképp elvesztünk volna, nem lenne megváltásunk! Jó hát nekünk, hogy ebben a világban nem mindig az igaz embernek van igaza; jó nekünk, hogy védtelen Krisztusunk van, aki elszenvedte értünk a megüresített létforma kiszolgáltatottságát, *„megüresítette önmagát, … megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7a.8.)*

Szakács Tamás

Ünnep—Tár
Böjt—Húsvét—Szentháromság

In memoriam
Nagy Gáspár
(1949-2007)

Az idei év harmadik napján hunyt el Nagy Gáspár római katolikus költőnk. Újságunk előző számának lapzártája után voltunk már, ezért nem volt lehetőség megemlékezni róla. Most azonban pótoljuk — természetesen néhány versével emlékezünk rá. Nemcsak itt, az ***Ünnep—Tár***-ban olvashatunk tőle verseket. Az ***Áron mondja*** című pl. gyermekkötetben jelent meg, ezért ez a gyermekrovatban olvasható — ám mondanivalója miatt ajánlom minden felnőttnek is elolvasásra! Hasonlóan a gyermekkötetben jelent meg a ***Kórházban, ráadásul nyáron*** című is, amely szintén — különösen is az elmúlt hónapokban kórházat megjártak számára — felnőtteknek is szólhat, akárcsak a ***Ha időjós leszek***. Érdemes hát fellapozni a ***Palánta—Tár***ban megjelent verseit is! Itt, az ***Ünnep—Tár***-ban közölt első versként Nagy Gáspár egy elhíresült verse következik majd, amely az 1956-os forradalomnak állított emléket. A vers a ***Tiszatáj*** 1986. évi 6. számában jelenti meg, utána a szerkesztőket leváltották. (Ezért aztán Nagy Gáspár 1986 júliusa és 1989 augusztusa között nem közölt a folyóiratban.) A ***Tiszatáj*** című folyóiratot bezúzták ugyan a vers miatt, de sokan nem sajnálták a fáradságot, és lekörmölték a verset, úgy küldték izgatottan tovább másoknak. Értették a harmincadik évforduló üzenetét: „...és a csillagos estben ott susog immár harminc / évgyűrűjével a drága júdásfa...” Hasonlóképpen különleges bátorságra vallott az akkor még temetetlen halott Nagy Imrének emléket állítani az ***Öröknyár: elmúltam 9 éves*** című versben, melynek utolsó sorai: „egyszer majd el kell temetNI / és nekünk nem szabad feledNI / a gyilkosokat néven nevezNI”. A második vers e számunk ünnepi időszakának is megfelelően egy nagyhét ideje alatt készült költemény. Egyik méltatója ezt írta róla: „Emlékezni, látni, megnevezni és sohasem félni — eme szemléleti alapelvek szerint épül Nagy Gáspár költészetének morális és poétikai rendje... A hazugság, a történelmi tudatzavar, a történelmi és kulturális nemzetszűkítés, öncsonkítás ellen küzdve adott és ad példát arra, hogy modernség és közösségi küldetés, hagyományok gazdag sokféleségéhez való kötődés és korszerű újítás, erkölcs és esztétikum nem kizárják, hanem feltételezik egymást. Nemcsak néhány történelmi jelentőségűvé vált versével járt ösztönzőn, szemléltetően előtte a magyarországi és kelet-közép-európai változásoknak. Egész személyisége, művészete tisztaságot sugároz és követel...”

A Fiú naplójából

... és a csillagos estben ott susog immár harminc
évgyűrűjével a drága júdásfa: ezüstnyár rezeg
susog a homály követeinek útján s kitünteti őket
lehulló ezüst-tallérokkal érdemeik szerint illőn...
...és ha jön a nyüszítve támadó gyávaság
a rémület hókuszpókusza? – akkor eljönnek ablakod
alá a szegényes alkuvások vénei-ifjai mint mindenre
elszánt hittérítők s beárad a dögszag: a teletömött
gyomor békessége meg az ígéretekkel megtelt szemek
tócsafénye és fénytelen homálya...
...csupán el kéne hinned... de nem hiszed hogy éppen
ők jöttek-szöktek el a maszkabálból hogy éppen ők
azok a független kutyák kik ideológiamentes csontokon
tökéletesítik a fölösleges morgást-harapást...
...nem tudom még hogyan viselem tartósan a szégyent
hogy együtt néztük ugyanazt az eget folyót hangyafészket
és másképp vert a szívem másért pirultam el
másért szorult ökölbe a kezem és másképp láttam
ugyanazt a fát ezüstlő éveinkkel sújtva súlyos emlékek
alatt recsegni-ropogni-hajladozni büszkén –
de ha több szégyen is társul velem akkor is csak így
mondhatom: míg a szem él *látni kell fele-Barátaim!...*

(1981-1986)

A történet vége

A *nyolcvanas évek* elején
még 20 forint se volt
egy szép kiállítású verseskötet
a dedikációk pedig barátiak
sugallatosak... hogy majd
mi leszünk a történet folytatói
és jut hely az asztalnál
a szent tülekedés előtt
még mindent átbeszélünk
a köz- és magánélet kudarcait –
de aztán semmire sem maradt idő!

Csak a gyűlölet és a sértettség
mocsaraiban gázló férfiakat láttuk
akik már kora délutánra eltűntek
a bugyborékoló mélyben –
aki nem halt meg időnap előtt
az is hulla lett midőn panaszos áriák
és a kicsinyesség világbajnokaként
vonulgat fogadásról fogadásra
mintha megátkozott királyfiak
járnák ezt az országot
s csalódásaik hatalmas gallérja
már-már az eget böködi.

Csak hát a fej – nem az égből
hanem nagyon alacsonyról!
S ugyanazon fényesre koptatott
gondolatokat ismételgeti napestig
melyekre persze még összeverődik
néhány tenyér –
bár a tántoríthatatlan szurkolók
stopperrel mérik a tapsok hosszát
száll a por s dobognak a lábak
de a kivérzett koreográfiában
már a ruhatári anyókák sem hisznek.

Sikerült mindent elkövetnünk
mindent amire elleneink
legszebb álmaikban sem gondolhattak
sikerült sikerült hát vivát vivát
egymást elárulni föladni hátba szúrni
nem volt könnyű de sikerült
saját erőnkből beletalálni
a nagy semmi remegő közepébe
akár ki is húzhatnánk magunk
csak az erősen deformálódott
gerinc ne fájna annyira
s ne hallanánk a csigolyák közti mész
irgalmatlan robajlásait.

(1996. Nagyhét)

Visszatérés

Egyszer mindent az Ő szemével látunk
jót és rosszat
a tékozoltat és tékozolhatatlant
„gyönyörű fölöslegeinket”
a kapkodás iramában
mégis végezetlenül
dolgaink erdejében
egy erősen fogadott
valahai akarás
csöndes halálát
a fák mohás oldalán
hogy lám
senki nem tapintott
nem horzsolt arcával
nem kért helyes útirányt
de mégis tudtuk merre
s miért múlik el a Nap
és az eső tompított ritmusára
merre kerekednek
jegyzőirkánkban
a betűk boldog könnycseppjei
amikor vége a loholásnak
vége a szökéseknek is
már előre megköszönjük
a biztos landolást:
megígért birtokunkra
a jó visszatérést
amen.

Örök nyár: elmúltam 9 éves

a sír
NIncs sehol
a sír a gyilkosok
a test se ITT
NIncs sehol
a test se OTT
a csont a gyilkosok
NIncs sehol
a csont

(p. s.)

egyszer majd el kell temetNI
és nekünk nem szabad feledNI
a gyilkosokat néven nevezNI.

Közgyűlés a pokolban

Egyszer mit gondolt *Lucifer,*
Rávette vén *Belzebub*ot:
Hívjon gyűlést a pokolba,
Hogy minden ördög legyen ott.

„Kint jártam — úgymond — a földön,
S nagy bajt vettem észre, öreg:
Terjed az Evangélium,
Mind megtérnek az emberek."

Rádión ment szét a parancs
(mert annál is ők az urak),
S repül a sok démon gyorsan,
Csupán rendfenntartó maradt.

Elnöki székben *Belzebub,*
Lucifer az ügyvezető,
Béliál volt a főtitkár,
Appolion meg a jegyző.

Megnyitják a tanácskozást
Természetesen — ima nélkül.
Mert a földön is így szokás,
Így látták az emberektől.

Lucifer, a főreferens
Előadja: — A napirend —
Tisztelt Gyűlés —a nagy veszély,
amely pusztít most odafent.

Ugyanis az egész földön
Az a gyűlölt Názáreti,
S még gyűlöltebb Bibliája
A népeket megtéríti.

Ami nagyon rég nem történt,
Olyan jelentések jönnek,
A krisztusi igazsághoz
Még a papok is megtérnek.

Ezrével jönnek a zsidók,
Elfogadják a Messiást,
Az egész föld kerekségén
Ismerik már a Szentírást.

Ha ez így megy, szeretteim,
Mindannyian veszve vagyunk.
Azért mentsük, ami menthető,
Nehogy szégyenben maradjunk.

— Nem hagyjuk! — harsog a gyűlés —
Minden telhetőt megteszünk,
Szép fekete zászlónk alatt,
Mindannyian hősök leszünk.

— Sok beszédnek sok az alja —
Dörmög komoran az elnök.
Leinti a sokaságot,
S javaslatokat kér tőlük.

Appolion fejedelem
Jelentkezik szóra gyorsan.
Körülte egész légió,
S imígy szaval hatalmasan:

— Vesztő voltam mindmáig,
Eztán százszorta az leszek.
A jámborok seregében
Irtó kínzásokat teszek.

Ellenök lázítok mindent,
Hatóságot, csendőrt, papot.
Bibliázni nem lesz kedve,
Aki ilyen leckét kapott.

Béliál, az úri ördög,
Diplomatikusan szólal,
Ellene szól elődjének:
— Többre megyünk a szép szóval.

Én — úgymond — nem verekedek,
Inkább szép finoman szólok.
Megmondom az embereknek:
Ezek nem mind komoly dolgok.

A Biblia nem mind igaz,
Mit a pap mond, kissé terhes.
Félig kell Krisztust követni,
Félig engem — ez a helyes.

Ismerem az embereket,
Amúgy is nagy képmutatók,
Ezzel célt érek majd náluk,
Rövidesen meglátjátok.

Antiochus-Epiphanes
Ikertestvér került sorra:
Megmondjuk mi, hol a hiba
És tenni is fogunk róla.

A Krisztust kell letagadni
Ő csinálja ezt a sok bajt,
Hatalmas szeretetével
Annyi embert magához hajt.

Megmondjuk mi e világnak:
Nem Isten Ő, csak egy ember,
Aki volt, meghalt, odavan,
De sohasem támadott fel.

A tagadás szelleme majd
Mibelőlünk árad szerte,
S meghallod majd, nagy királyunk,
Ez a veszélyt visszaverte.

Sorra jöttek aztán sokan
Vén, tapasztalt, csúf démonok.
Majd seregestől, csácsogva
Könnyelmű fióksátánok.

Javasoltak bálványokat,
Astarót, Baált és Dágont,
Molochot és nagy Diánát,
Pénzes zacskót s aranyborjút.

Vén *Elimás* vállalkozott,
Hogy ő rögtön átöltözik
Egy szép próféta-ruhába,
S hazudni fog — mert azt hiszik.

Ahol hirdetik a Krisztust,
Ő ott mindenütt megjelen,
Ellene szól, visszaveri,
Zavart okoz a szívekben.

Csendben áll fel *Olimpia*,
A testedzés nagymestere,
S így szól: „Ide figyeljetek
Az én okos ötletemre:

Játékot kell adni nekik;
Sportot, versenyt, futást, bokszot,
Futballt, teniszt, úszást, ródlit,
S jutalmazni a jól játszót.

Mindezt vasár- és ünnepnapon
Mikor templomban lennének.
Ha sporttelepre járnak,
nem kell félni, hogy megtérnek."

*Lucifer*nek tetszett a terv,
Legalábbis így mutatta,
Belzebub is feljegyezte,
S a vitát tovább folytatta.

Babilon képviselője,
A *nikolaiták csoportja*
Igen sokszor közbeszólott,
Ő mindig csak azt ajánlotta:

„Testi vágyat, élvhajhászást
Kell a szívekbe oltani,
A házasság tisztaságát,
S erkölcsöt kell megrontani.

Mert az, aki fajtalan lesz,
Annak mind prédikálhatnak,
Romlott vérű nők s férfiak
Okos szóra nem hallgatnak."

egy felcicomázott sátán
Helyeselte ezt a tervet,
Csak még avval toldotta meg,
Hogy a divat mellett érvelt.

Úgymond: ti a férfiakat
Állandóan kergessétek,
Én divatüzletet nyitok,
S felöltöztetem a nőket.

Azaz egyszer öltöztetem
Cifrán, kacéran, hódítón,
Máskor meg leszedem róluk,
Nagy ollóval lenyirbálom.

Vágok ruhát, nyírok hajat,
Toldok nyelvet, festek ajkat.
Mindig lesz olyan balgatag,
Aki a szavamra hallgat.

Nem bolondság, szól az elnök,
Ebből még lehet valami!
S mivel több javaslat nincsen,
Kérem a gyűlést szavazni.

Több javaslat hangzott itt el,
Sok olyan is, ami nem jó.
Próbáltuk már, sose vált be,
Rég lejárt és tűzre való.

Például vén *Apollion*,
A mélységek fejedelme,
Csodálkozom — olyasmit mond —,
Sohase győzhetünk vele.

Az üldözés sosem használt,
Annál buzgóbb lesz a hívő.
A kíntüzek tengerében
Mindig bátrabban tört elő.

Beliál a képmutatást
Ajánlotta — ez lejárt —
Nemcsak mást, a képmutató
Utálja már önmagát.

Antiochus s *Epiphanes*
Tagadni akarnak mindent?
Hisz a tudomány tanítja
Az istent és a lelket!

Hamis próféta? Az lehet
Elimás, de nem soká.
Mert ha Pál jön, ott némul meg,
Esetleg otthagyja magát.

A bálványok javaslata,
Az is lejárt, nem hiszik már.
Mi lett a nagy Diánából?
Erről még beszélni is kár.

Talán egy — a pénz — az jó lesz,
Azt még sokan istenítik.
Ezt meghagyjuk, hadd imádják,
Istent addig is felejtik.

Az erkölcstelenség tana?
Az mindig jó fegyverünk volt,
Mióta a világ fennáll,
Rengeteg népet megrontott.

Ki benne él — rabja annak.
S ha egy hívő beleesett,
Biztos nyereség az nekünk,
Krisztus számára elveszett.

A divat? Ez egy új eszme,
Látok benne sok nagy sikert,
Csak több szabó kellene még,
S testápoló fodrászüzlet.

Két javaslat tetszik nekem:
A sport és a fajtalanság.
Ez pályadíjat érdemel
Ezt majd sokan elfogadják.

De még mielőtt szavaznánk,
Nagy aggodalmam hadd mondjam el.
Bár rabunk lesz a nép, tudom,
Sikerünk mégis félsiker.

A fenti sok fogásokkal
Odatérünk egy-egy szívhez,
De a lelkiismeret szava,
Az még mindegyiknél ott lesz.

Ez ellen mit tudnánk tenni,
Meg mikor a Biblia int,
Melyet, ha ma visszavert is,
Holnap ott van újra megint.

S addig-addig dorgál, fenyít,
Míg egyszer a szív megunja,
Követője lesz Krisztusnak,
A bűnt pedig megutálja.

Mély csend lett most a pokolban.
Elnémult sok prókátor,
Úgy gondolták, nem lesz sátán,
Aki most legyen bátor.

Ámde íme, a kis *Plútó*
felbiceg az emelvényre.
Mosolygása elárulja,
Hogy neki van okos terve.

Ezt a munkát — szól az álnok —
Elvégzem én, nem kell félni.
Ott leszek én minden szónál,
S mindig bele fogok szólni.

Nem ellenkezek! Sőt, mindig
Helyeslem a lélek szavát,
Vagy a megtérésre intő,
Javítani vágyó Bibliát.

Tanítom, hogy elveszt a bűn,
De megment Krisztus vére.
S ki az örökéltet vágyja,
Az Igét vegye szívére.

De megmondom: Mind a sok jó
Nem oly sürgős, ahogy mondják
a hirdetők itt az Igét,
Túlságosan elcsavarják.

Az emberi élet hosszú,
Az Isten pedig kegyelmes.
Hogy ölne meg Ő a bűnért?
Még hinni is rettenetes!

holnap lesz itt az ideje,
Ma élj csak a szíved szerint!
Mielőtt jönne a veszély,
Eljövök majd, szólok megint.

S aztán holnap — újra holnap.
Mindig ezt mondom a szívnek,
S késleltetem őket folyton,
S végül teljesen elkésnek.

Dörgő „Éljen!” mindenfelől:
Ez lesz a jó, ez válik be!
A ráérés hamis tanát
Kell plántálni a szívekbe.

S míg második díjat nyerte
A fajtalanság ördöge,
Harmadik jutott a sportnak,
Negyedik a pénz tervére.

*Plútó*é lett az első díj,
A ‘ráérek’ ördögéé,
Sok olvasóm ráismerhet:
Ez az ördög volt az övé...

Ismeretlen szerző, 1956

Olvasd a Bibliát!

Olvasd a Bibliát
reggel, délben, este,
legdrágább könyved ez:
Isten üzen benne.

Olvasd a Bibliát
ha emészt a bánat,
vigaszt adó szózat
ebből bőven árad.

Olvasd a Bibliát,
hogyha megtévedtél,
bűnbocsánat vár rád
Atyád hű szívénél.

Olvasd a Bibliát,
míg erődből futja, —
boldog és áldott lesz
élted minden útja.

Boros Gergely
(Elhangzott Felsőpetényben áttérési ünnepségen Húsvét hétfőn)

Versek Húsvétra

A halál diadala
(részlet)

Elmegyek meghalni, engem nem siratnak,
sem énértem nem imádnak,
de elfelejtetem még az enyéimtől is,
mikoron én meghalok.

Ismeretlen 15. századi szerző

Karóval jöttél
(részlet)

Karóval jöttél, nem virággal,
feleseltél a másvilággal,
aranyat igértél nagy zsákkal
anyádnak és most itt csücsülsz,

mint fák tövén a bolondgomba
(igy van rád, akinek van, gondja),
be vagy zárva a Hét Toronyba
és már sohasem menekülsz. (...)

Be vagy a Hét Toronyba zárva,
örülj, ha jut tüzelőfára,
örülj, itt van egy puha párna,
hajtsd le szépen a fejedet.

József Attila

5-6. századi dél-franciaországi himnusz
(részlet)

A keresztnek gyalázatát
elvállaltad az emberért
és odaadtad véredet
üdvösségünknek béreként.

Feltámadtál: Atyád keze
dicsőségedbe visszavisz.
Hisszük, hogy egykor általad
életre támadunk mi is.

Szívünket, Jézus, töltse be
a húsvét boldog öröme;
kiket kegyelmed újra szült
győzelmeidben részesítsd.

Jézus, dicsőség teneked:
halált legyőzve tündökölsz,
s Atyádnak és a Léleknek
meg nem szűnő időkön át. Ámen.

Feltámadott!

X Zeng-bong a húsvéti harang,
s mint millió fehér galamb,
újjongva röppen szét a hang
elűzni gondot, bánatot:
— feltámadott! Feltámadott!

Tavaszi szél repes, dalol,
fű kacag az avar alól,
fa a fának, hegy a völgynek
adja tovább a szózatot:
— Feltámadott! Feltámadott!

Feslő levél erről susog,
kicsiny és nagy legátusok
viszik a nagy hírt szerteszét:
nem maradt sírban a Halott,
— Feltámadott! Feltámadott!

Ne sírj özvegy, ne sírj árva,
nincs a sír örökre zárva,
ölelheted még boldogan,
ki egyidőre itt hagyott...
— Feltámadott! Feltámadott!

Ne sírjatok édesanyák,
a síron túl egy új világ,
tökéletes öröm árad,
és semmi meg nem rothad ott...
— Feltámadott! Feltámadott!

Ujjongj béna, szegény, beteg,
virulni fog még életed,
gazdag leszel, ép és erős,
jövőd Krisztusra bízhatod:
— Feltámadott! Feltámadott!

Halld meg te is, küzdő magyar:
bús sorsod éje nem takar,
higgy annak, ki örökre él,
s felkél, majd fényes, szép napod!
— Feltámadott! Feltámadott!

Húsvéti hit lobogj, lobogj,
s minden szívet egy hitbe fogj,
ez a szegény, beteg világ
higgye a boldog szózatot:
— Feltámadott! Feltámadott!

Ujjongj szívem, dalolj remény!
Krisztus, s Benne élek én,
nem ijeszt halál, sem pokol:
porrá lesz bár szívünk, agyunk,
feltámadunk! Feltámadunk!

Bódás János
(Elhangzott Felsőpetényben Húsvétkor)

Jézus él!

Jézus él! Az elmúlás
Szörnyű átka nem ijeszt már.
Jézus él! Mily megnyugvás,
Koporsó igája nem vár.

Jézus él! Megtört a gát,
Túl a parton örök létem.
Láthatom ott Őmagát,
Ha a kaput majd átlépem.

Jézus él! Minden felett
Trónja fénylik fent az égben,
Lelkem imé társsá lett
A királyi örökségben.

F. E. Cox (ford.: Somogyi Géza)

Béke és kenyér

Mindenhez békesség kell,
mindenhez értelem.
Mindenhez új mag kell, hogy
újabb magja legyen.

A hitet szívbe vetjük
és új hitek kelnek:
S összeköti VALAKI
mint virágot gyermek.

A búzamag a földben
gyökerét akasztja,
növekedik naponként:
figyeli a Gazda.

Időben szárba szökken
benne már a kalász.
Jövőre is lesz kenyér:
áldott vigasztalás.

Páskulyné Kovács Erzsébet:
Kereszten irgalom c. kötet
(elhangzott Felsőpetényben augusztus 19-én)

Csak egy *anya*?

(Elgondolkodtató történet anyák napjára)

Egy nőtől — miközben jogosítványát újította meg egy önkormányzati hivatalban — egy adatfelvevő hölgy megkérdezte, hogy mi a jelenlegi foglalkozása. A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát.

— Arra gondolok — magyarázta az adategyeztető —, hogy van-e munkája, vagy csak..?

— Természetesen van munkám! — csattant fel a nő. — Anya vagyok.

— Nincs *anya* kategóriánk foglalkozásként. A *háztartásbeli* fedi le ezt. — mondta az adatfelvevő segítőkészen.

Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egyik nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok nyilvánvalóan egy karrierista nő volt. Magabiztosan, hatékonyan dolgozott, olyan jól csengő címet viselt, mint például *Hivatali kikérdező* vagy *Városi adatfelvevő*.

— Mi a foglalkozása? — kérdezte.

Mi késztetett arra, hogy ezt mondjam? Nem tudom. A szavak egyszerűen kibuggyantak belőlem.

— Gyermekfejlődési és emberi kapcsolatok területén dolgozom társkutatóként.

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint, aki rosszul hallott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb szavakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

— Megkérdezhetem — mondta a nő érdeklődve —, egész pontosan mit csinál ezen a területen?

Hűvösen, az izgalom legkisebb jele nélkül a hangomban, szinte kívülről hallottam, amint így válaszolok:

— Folyamatos kutatási programban veszek részt — melyik anya nem — laboratóriumban és terepen is. (Normálisan azt mondtam volna: kint és bent.) Dolgozom a Felettesemnek (elsőként az Úrnak, aztán egész családomnak), és van már négy kreditem is (mindegyik lány). Természetesen a munkámhoz tartozó tevékenység igényli a legtöbb figyelmet az ember-szakmákban (melyik anya tagadja?), és gyakran dolgozom 14 órát 1 nap (inkább 24-et). Ebben a munkában jóval több a kihívás, mint más, *átlagos* foglalkozásoknál. A jutalom inkább a megelégedettség, mint pusztán a pénz.

Érzékelhetően folyamatosan nőtt az elismerés a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és személyesen kísért az ajtóig.

Miközben hazafelé vezettem, fényes új karrierem lebegett a szemem előtt. Otthon 13, 7 és 3 éves labor-asszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam új (6 hónapos) kísérleti modellünket gyermekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja.

Úgy éreztem, ütést mértem a bürokráciára. Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára elfogadhatóbb foglalkozásról. Egy újabb *anya*, vagy *anyaság* már nem hangzik elég jól. Micsoda pompás pálya! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón.

Netán ez teszi a nagymamákat *haladó* kutatási munkatárssá a gyermekfejlesztési és emberi kapcsolatok területén, a dédnagymamákat pedig a haladó kutatási munkatársak ellenőreivé?

Szerintem igen! Még azt is gondolom, hogy a nagynénik kutatási munkatárs asszisztenssé léphetnének elő!

☺ ☺ ☻ ☺ ☺ ☻ ☺ ☺ ☺ ☻ ☺ ☺ ☻ ☺ ☺

Mag—Tár

Kötőjeles történetek

Dr. Hézser Gábor válogatásában jelentek meg a kötőjeles történtek még 1998-ban a *Kálvin Kiadó* gondozásában. A történetek egy-egy élethelyzetre vonatkozóan tanulságosak lehetnek, segíthetnek, tanácsolhatnak, vigasztalhatnak. Nem bibliai történetekről van szó, mégis mindegyikhez kapcsolódik a könyvben egy-egy igehely is — éppen ezért is kerültek a ***Mag—Tár***ba. Úgy vélem, hasznosak lehetnek mindannyiunk számára e történetek.

Nem normális történetek *(Ézs 55,8.)*

Az élet néha *'őrültül'* normális történeteket ír:

*

A kutatók arra kerestek választ, mi történik az emberrel, ha nem álmodhat. Egyszerű eljárást alkalmaztak: az önkéntes jelentkezőket napokon át nem engedték aludni. Hamarosan fel kellett adni módszerüket: a kísérleti személyek kezdtek megőrülni.

A fiatal házaspárnak, minden tudományos segítség ellenére sem született gyermeke. Az orvosok, pszichológusok, úgy látszott, nem tudnak segíteni. A fiatalasszony néhányszor azt álmodta, hogy teherbe esett. Még abban az évben megszületett a baba...

*

Egyre több amerikai gyermekklinika vezette be a bohóc-viziteket. Egyik nap a fehérköpenyes doktor bácsik tartanak vizitet, a másikon bohócruhában mókázó gyermek-gyógyászok. — A kis paciensek — szigorú tudományos vizsgálatok igazolják — azóta gyorsabban gyógyulnak, és a *'doki-bohócok'* szavait pontosan megjegyzik, rendelkezéseiket vonakodás nélkül követik…

W. Wiedemann nyomán

Boldogságok

Sorozatunk a boldogsággal foglalkozott — a ***Boldogmondások*** segítségével, két forrás tollaival ékeskedve; Gyökössy Endre: ***A növekedés boldogsága*** c. könyvét és Ordass Lajos: ***Útravaló*** c. könyvét felhasználva. Előző számunkban kiegészítő írások is megjelentek. A sorozat azonban véget ért. Búcsúzásul — Gyökössy Endre megfogalmazásában — már csak a sorozat margójára vésünk pár sort:

A Boldogmondások margójára

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert útjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

A megvásárolt kalitka

George Thomas plébános volt Anglia egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára.

Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

Amikor tegnap végigmentem a főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

— Na, mit viszel magaddal?

— Csak ezt a három vacak madarat — felelte.

— Aztán mit akarsz csinálni velük? — kérdezősködtem.

— Hazaviszem őket és szórakozom velük — felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

— De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

— Ó, van otthon két macskánk — mondta a fiú —, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

— Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

— Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

— Mennyit akarsz értük? — kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek.

A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt. Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.

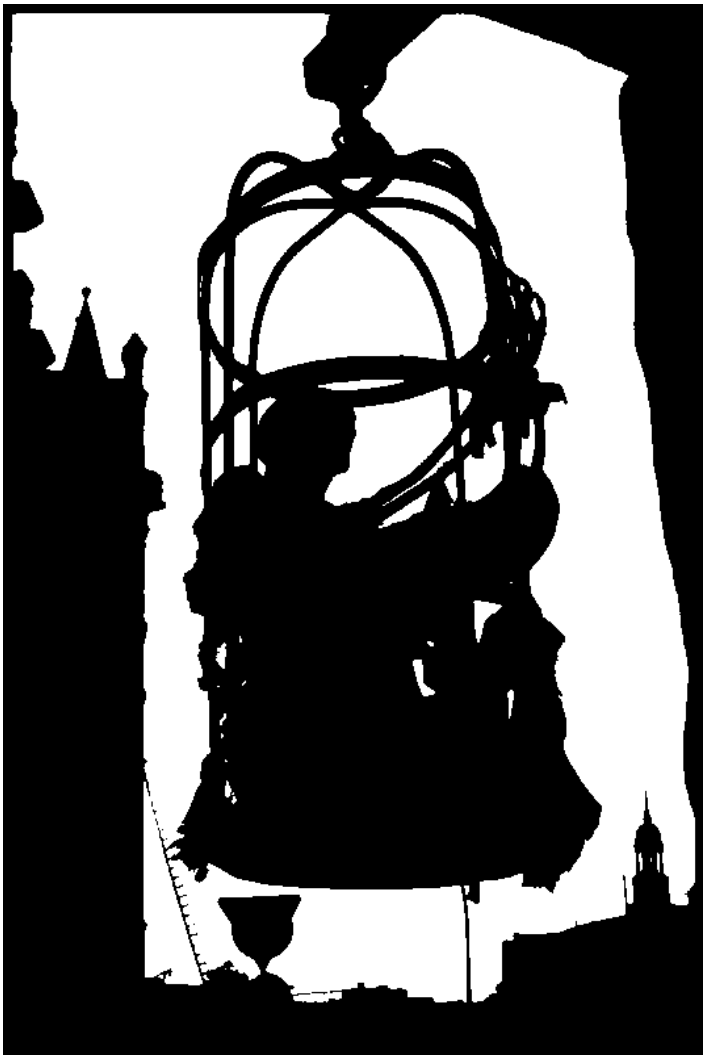

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

— Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémek!

— Mit fogsz csinálni velük? — kérdezte Jézus.

— Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak, és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni — mondta a Sátán.

— Mit csinálsz majd velük akkor, ha eleged lesz a játékból?

— Megölőm őket! — felelte a Sátán.

— Mennyit kérsz értük? — érdeklődött tovább Jézus.

— Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnek, megátkoznak és megölnek. Nem kellenek ők neked!

— Mennyit kérsz? — kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

— A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

— Megegyeztünk! — aztán kifizette az árat...'

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

Ismeretlen szerző

Esemény—Tár

Presbiter-kör:
Konfirmáció a népegyházban

Időnként sorra kerülő presbiter-köri sorozatunk Christian Möller: ***„Ha az Úr nem építi a házat…” — Levelek presbitereknek a gyülekezetépítésről*** című könyvére épülve annak levelei szerinti témákat dolgoz fel. A 2006 decemberében megtartott, 5. levélre alapozott alkalmunk furcsa címe ez volt: ***Misszionáló népegyház?!*** Hiszen a misszionáló egyházat és a népegyházat leginkább két olyan egyházképnek tekinthetnénk, amelynek alapszerkezetei annyira eltérnek egymástól, hogy vagy egyiket, vagy másikat lehet megvalósítani, de a kettő egyszerre összeegyeztethetetlen. Mégis az az igazság, hogy ha nem a *‘magunk egyházát’* akarjuk építeni, hanem engedjük *Krisztus Egyházá*t épülni, akkor legelőször is tudnunk kell, hogy Jézus missziói parancsa *(Mt 28,18-20.)* értelmében az egyháznak nem egy, végképp nem egy lehetséges jellemvonása, hogy missziót végez, hanem elengedhetetlen feladata! (E nélkül valójában nem is egyház.) Ugyanakkor természetesen azt is tudjuk, hogy az egyház az emberiség történetében jelen levő intézmény is, így idővel minden új közösségben kialakulnak a népegyházi vonások is, amelyek jelentenek ugyan terhet is a későbbi generációk számára, ugyanakkor nem megszabadulni kell tőlük, hanem jól felhasználni arra, hogy nemcsak az egyházon kívül levők felé, hanem az egyház újabb és újabb nemzedéke felé is végezzük a misszió munkáját.

A népegyházi vonásaink között kiemelt helyen szerepel a gyermekkeresztség. Reformátor eleinkkel valljuk, hogy Jézus missziói parancsa arra is kötelez, hogy a gyermekeket is megkereszteljük. Ugyanakkor természetesen tudjuk, hogy a keresztség önmagában nem szerez üdvösséget, mert csak *„Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” (Mk 16,16.)* Ezért evangélikus egyházunk nem elégszik meg a gyermekek megkeresztelésével, hanem igyekszik segéd kezet nyújtani a családoknak abban, hogy gyermekük hitre juthasson és az üdvösség részese lehessen. Ezt a segítséget többek között a hitoktatás és a rá épülő konfirmáció révén igyekszenek megadni az egyház gyülekezetei.

A fő feladat mindebben a családokon van! Ha a családban nem folyik odaszánt keresztyén nevelés, akkor az egyház hitoktatása legfeljebb ismereteket közvetíthet, de igen kis mértékben tud hozzájárulni ahhoz, hogy keresztyén hit ébredjen az új nemzedékek szívében.

Népegyházi létünk egyik nagy előnye lenne, ha Isten szavát komolyan vennénk, és betöltenék családjaink a missziói parancs környezetünkre vonatkozó kötelezettségét, miszerint gyermekeinket evangéliumi nevelésben segítjük az üdvösség felé. Emellett a népegyházhoz igen fontos lenne, hogy népegyházi szaporulatot is tegyünk! Sokat panaszkodunk arra, hogy egyházunk népe fogy. De miért is fogy? Leginkább két feltétel hiánya miatt. Először is a *Magyarországi Evangélikus Egyház*ban sajnos igen ritka azon családok száma, akik komolyan veszik gyermekük keresztelésekor vállalt fogadalmukat arról, hogy utódaikat hitben és hitre nevelik. (Sajnos már az is egyre ritkább, hogy egyáltalán a keresztelőig eljutnak a családok...) Másrészt ugyanazért is fogy egyházunk, amiért nemzetünk. Hiszen ha az egyház népe nem járna igencsak hátul a gyermekvállalás terén, akkor másképp lenne, helyes mérték esetén növekednénk, nem pedig csökkennénk! És természetesen ott van az a tényező is, hogy egyházunk szomorú jellemzője a *‘kikonfirmálás’*: ha a fiatalok még el is jutnak a konfirmációig (bár ez is egyre ritkább), utána a legtöbbjük úgy tekinti, hogy felnőtt egyháztaggá válása azt jelenti, hogy most már nem kötelező részt venni semmiben a gyülekezet életéből — és ezáltal többé nem is vesz részt, legfeljebb majd különféle ünnepi alkalmakkor, mint pl. az esküvőjekor, vagy temetések alkalmával.

Ezek a problémák már előrevetítik, hogy a *‘hagyományos konfirmációi rendünk’* napjainkra teljesen tarthatatlanná vált. Igaz ez általában egyházunkra országosan is, és konkrétan gyülekezetünkre helyben is. Ahogyan az várható is volt, az 5. levél témája mellett arra nem volt elég egyetlen presbiter-köri este, hogy a konfirmációról beszélgessünk, és a jövő útjait keressük.

Ezért hát a 2007. február 21-i alkalom önálló témájává vált a konfirmáció kérdése, ***Konfirmáció a népegyházban*** címmel. Ezen közösen beszéltük át a gyülekezetünkben zajló hitokttás és

konfirmáció ügyét, majd jutottunk el egy közös megegyezéssel kialakított döntéshez. Fontos lehet az ismertetés okán is, és a gyülekezetből jelentkező érdeklődés alapján is, hogy e helyütt összefoglaljam az elhangzottakat és hogy mire is jutottunk:

Az előbbiekben említettek alapján láttuk, hogy a népegyház elsődleges *'missziói területe'* a gyermekkeresztség révén tulajdonképpen az egyház tagjainak új generációiban található. Ezért fontos, hogy a népegyházhoz népszaporulat is társuljon — mind demográfiailag, mind keresztelésileg. Ugyanakkor a népegyház egyik jelentős problémája éppen abból adódik, hogy a gyermekkeresztség révén nem szűri tagjait, így minden további nélkül lehet benne hitetlen is, ahogyan azt sajnos tapasztaljuk is gyakran. Nem véletlenül mondjuk sokszor, hogy Istennek nincsenek unokái. Ez hozza magával a konfirmáció témáját is. Sajnos a fiatalok leginkább *'kikonfirmálkodnak'* az egyházból, nem pedig *'belekonfirmálkodnak'*. Nem azt hiányolom természetesen, amit csak Szentlélek végezhet el bennünk. Hitet csak Ő teremthet szívünkben. Amit hiányolok, az viszont a magunk mulasztása és bűne körébe tartozik.

Jézus a missziói parancsban a tanítás (és tanulás) kötelességét is ránk bízta. Míg a hitet nem lehet számon kérni, csak imádkozni lehet azért, hogy gyermekünkben hitet teremtsen Urunk, addig az már a mi *'szülői kutya kötelességünk'*, hogy tanítás szintjén mindent megadjunk gyermekünknek, ami aztán e hit alapja és háttere lehet majd. A lehető legfelelőtlenebb szülői magatartás az, amit sajnos sokszor lehet hallani: Én nem befolyásolom őt, majd felnőve döntsön maga. Majd ő eldönti, akar-e hittanra járni. Na de hogyan is dönthetne anélkül, hogy előtte mindent biztosítottunk volna e választáshoz, azaz anélkül, hogy alaposan megismertettük volna vele, mit is jelent a keresztyénség, mit jelent Jézus követőjének lenni?! *Hitet természetesen nem lehet puszta neveléssel és oktatással senkinek se adni. Az viszont biztos, hogy ha még a keresztyén ismereteket sem biztosítjuk gyermekeinknek, akkor sokkal nehezebb lesz meghallaniuk Isten megtérésre hívó igéjét; és az még biztosabb, hogy hatalmas mulasztás terheli lelkünket*, mert Jézus világos parancsot adott a tanításra. És egyáltalán **milyen keresztyén család az, ahol nem az a természetes, hogy a gyermek magába issza szüleitől az evangélium igéit?!**

Hogyan fognak majd megállni az Úr előtt a szülők ilyen hozzáállással, amely felelőtlenül a — keresztelőkútnál elhangzott — saját fogadalmuk felelősségét a gyermekre hárítja?! A keresztelőnél ezért tesznek szülők és keresztszülők fogadalmat arra, hogy ami rajtuk múlik, mindent megtesznek gyermekük keresztyén nevelése érdekében. Ez legelőször is — LUTHER ***Kis Káté***jával összhangban — jelenti azt, hogy családfőként, szülőként a család körében, az otthon melegében itatják őket *'tejnek italával'* — Isten igéjével, koruknak megfelelő módon — csecsemőkoruktól kezdve. Emellett jelenti természetesen azt, amit az egyház tud segítségül ajánlani: istentiszteleteit, gyermekbibliaköreit, bibliaóráit, hittanóráit, konfirmációi oktatást.

Felnőttkeresztség esetén ki-ki maga vállal felelősséget, hogy megvallott hite őszinte és valódi-e. Gyermekkeresztségnél az ősgyülekezettől eredően a családfő, azaz a szülők és keresztszülők vállalnak felelősséget az indulásért — addig, míg a gyermek már maga is dönteni képes. Ezért ennek egyházilag megszervezett alkalma lett a konfirmáció. Ugyanakkor az az igazság, hogy ennek korhoz kötött volta nem alkalmas arra, hogy valóban a hit megvallása lehessen mindenki számára… A konfirmáció nem is elsősorban arra való, hogy ettől már minden tekintetben felnőtt hívőként tekintsünk a gyermekekre; sokkal inkább arra, hogy a hit iskolájának alapkurzusául szolgáljon — amely után persze aztán holtig tanulni kell minden keresztyénnek…

Miért érdekes a konfirmációval foglalkozni? Azért is, mert vészesen elfogyó népegyház vagyunk, amelyben egyre kisebb a *'nép'*. Konfirmációi gyakorlatunk viszont egy igen régi, még tömegbázisát tekintve virágzónak tekinthető állapotból származó kövület csupán. Sajnos nem mondhatjuk el, hogy természetes iskolai óra lenne a hittan, értékeléssel, számonkéréssel, stb., és aztán erre épülhetne betetőzésként a konfirmáció. Sajnos a hittanórákra tanulással ország-, világszerte súlyos gondok vannak. Egyszerűen a társadalmi helyzet változása miatt gyakorlatilag semmi eszköz nincs a kezünkben ahhoz, hogy komolyan rávegyük a gyermekeket arra, hogy a hittanra is tanuljanak. (Főleg, ha még az többi tárgyra való tanulással is súlyos gondok kórtünete nehezedik ránk!)

Népegyházi kövületként maradt ránk a konfirmáció hagyományos, mára már elavult az időpontja is. Bár szoktuk emlegetni példának a 12 éves Jézus történetét, a valóság azonban az, hogy még a 6 elemi idejéből felejtették itt a hatodik osztályos konfirmációt: utána ugyanis annak idején a gyerekek általában már dolgozni mentek, vagy szakmát tanulni, és így elérhetetlenné vált a

további oktatásuk. Csakhogy elég régóta 8 általános van, arról nem is beszélve, hogy ritka az a gyerek, aki legalább szakmunkásképzőben ne tanulna tovább! Ráadásul a gyermekek lelki és szellemi felnőtté érése is jócskán kitolódott már, ilyen értelemben is nagyon korai a 6. osztály. Ezért egyre több gyülekezetünkben teszik későbbre a konfirmáció idejét, és ezzel együtt leggyakrabban a felkészülést is 2 évre emelik.

Ålandon pl. (ez Finnország egy svéd anyanyelvű szigetcsoportja), ahol a népegyházi előnynek és átoknak egyaránt sok szindrómája mutatkozik, pl. természetes az, hogy még gimnáziumban is órarendi hittanórák vannak, és ennek következtében 16-18 éves korban van a konfirmáció! Ezzel persze magyarországi helyzetünkben nem tudjuk felvenni a versenyt, de azért meg kell vallani, hogy a 6. osztálybeli konfirmáció ma már tarthatatlan időpont.

Sokan csak a ***Konfirmációi kátét*** értik a konfirmációi tanulás tárgyának — holott valójában ez csupán betetőzése lenne egy olyan tanulási folyamatnak, ami régebben még az iskolai órarendbe iktatott hitoktatásból fakadt. Ma tehát nem lehet ilyen módon végezni a konfirmációra felkészülést. (Teológiai probléma is van a káténkkal: bármennyire is hasonlít a még régebbire, sajnos jellemzően átitatták a szocializmus kiszolgálására megalkotott, ún. *diakóniai teológiá*val, ami sok kárt tett. Sok kritika éri lelkészi körből ezt a kátét, vannak, akik inkább sajátot szerkesztettek. Ezen a lehetőségen magam is régóta gondolkodom, akár csak sokszorosítás, akár nyomdai kiadás formájában.

Az is fontos, hogy a konkrét konfirmanduscsoporttól vonatkoztassunk el, nem helyes egy egyedi, évente változó elképzelés szerint végezni e munkát, hiszen itt egy több éves folyamatról van szó, amely legkésőbb a hitoktatással, azaz az iskolakezdéssel indul! Eddig sajnos mindig pillanatszerűen alakult: az első csoportot átvettem menet közben, majd szintén még elég hirtelen jött a következő csoport is, messze nem mondható el, hogy iskolakezdéstől én tartottam nekik a hittanórát…

Fontos ugyanis egy kezdetektől a konfirmációig terjedő stratégia. Idén kezdünk már olyan távlatba kerülni, hogy a hittanosokkal kezdettől fogva én foglalkoztam, így tudom, mit tanultak — legalábbis mit kellett volna tanulniuk. Kezd tehát megvalósíthatóvá válni egy átfogó koncepció. Ráadásul idén jutottunk el oda, hogy teljessé vált az egyház által kiadott új hittankönyvsorozat, tehát most először tudtam áttekinteni a teljes anyagot — ami természetesen nem 6, hanem 8 év hittant feltételez. E mellé kerül még a konfirmáció. A helyi sajátságot, miszerint a 3-4. osztályos csoportnak heti 2 órája van (így vettem át, és végül is jónak tűnt megtartani), a kettőt — 8 osztályos hittankönyvsorozat és konfirmációi anyagok — sikerült úgy összeötvözni, hogy egy értelmes, viszonylag teljesnek tekinthető rendszert alkossanak. A gond természetesen az, hogy mindezt 6 évbe lehetetlen belesűríteni.

A legkevesebb, amire szükség lenne, hogy a konfirmációhoz szükséges tanulnivalót két évre osszuk el (vagy legalább heti két órában történjen az oktatás). Mert bár fogadkozások mindig vannak, hogy majd jól haladnak vele a gyerekek, a végén, amikor be is hajtom ezt az ígéretet (többletórák árán), mindig megindul a panaszáradat is.

A sok feltétele és gyermekek ill. szülők felől érkező igényt összeegyeztetni lehetetlen, szükség van egy kompromisszumos megoldásra. Annyi világosan látszik, hogy ezután nem 6. osztályban lesz a konfirmáció, mivel a *'normál'* hittanos tananyag magában is kitölt 6 évet. A legjobb megoldás az lehetne, ha a 6 hittanos évet két konfirmációi előkészítő év követné, és így maga a konfirmáció az általános iskola végén, 8. osztályban lenne. Elvileg az is előfordulhat, hogy egyelőre csupán egy évvel toljuk ki az időt, és a 7. osztályban heti két órában lesz előkészítő a konfirmadusoknak. Azonban ezzel szemben hangzott el az az igény, hogy ne hetedikben legyen a konfirmáció, mert akkor új tantárgyak vannak, nehéz a tanév. E szempont tehát azt szorgalmazza, hogy legyen inkább nyolcadikban, és akkor két évre elosztva elég is lehet heti egy konfirmandus óra a tanulandók elsajátítására. Ennek az az előnye, hogy így a középiskolai felvételibe ill. pontszámba beszámító féléveket nem zavarja a konfirmáció, 8. osztály végén e tekintetben nem hangsúlyosak az osztályzatok, ezért az erre való koncentrálás nem a konfirmációi tananyagtól vonja el a gyerekeket.

Ezek voltak tehát azok a szempontok, amelyek alapján a presbiter-körön megjelentekkel a közös elhatározást megtettük. A legjobbként javasolt változat a többség szemében úgy tűnik, túl nagy változás lett volna egyszerre, így a szavazásban a 7. osztályban, heti két órában zajló előkészítőre, és év végén történő konfirmációra esett a választás.

(Ennek következtében nem idén, hanem jövő ősszel kezdődik el a következő konfirmanduscsoport felkészítése, és 2009 tavaszán lesz konfirmációjuk.)

Szupplikáció

Ahogyan az évente lenni szokott, idén is böjtben volt gyülekezeteinkben a teológushallgatók közül érkező vendég szupplikációs szolgálata — ezúttal Bittner Abigél személyében. A március 4-i istentiszteleteken ő szólaltatta meg számunkra az evangéliumot. *Mt 15,21-28.* alapján a kánaáni asszony története elevenedett meg előttünk élete minden nyomorúságával, és a Jézussal való találkozás áldásaival.

Első hallásra könnyen érthetőnek tűnik ez a történet. Aztán amikor még egyszer, majd még egyszer elolvassuk, akkor megváltozik a véleményünk. Első hallásra azt mondhatnánk erről az igéről, hogy Jézus meghallgatja az imádságot. Ha gondunk van, ha betegség van hozzátartozóink körében, akkor csak imádkozni kell, és Jézus meghallgat. Ebben nagyon sok igazság van, mégis, a földi életben megtapasztaljuk, hogy sok nyomorúság van életünkben — és betegségünkben is megtapasztalhattuk, hogy nem azt kaptuk meg, hogy egészségesek lettünk, hanem pl. erőt kaptunk a betegség elhordozására.

Itt most azonban nem egy egyszerű betegséggel van dolgunk, amit egy injekcióval el lehet intézni, elmegyünk az orvoshoz és a gyógyszer mindent elintéz, vagy elmegyünk a pszichológushoz. Itt arról van szó, hogy a gonosz lélek gyötri a kislányt. Így megy ez a kánaáni asszony, ez az idegen, sőt ellenséges nemzetből származó anya Jézushoz segítségért.

E tekintetben nem meglepő, hogy Jézus elutasítja: Ő csak saját népéhez jött. Pedig pogány létére Dávid Fiának szólítja az asszony, azaz hittel néz rá, Messiásnak tartja. Ezért nem is hagyja magát, és még azt is elfogadja, hogy kutyának nevezi őt Jézus. Nem megsértődött, hanem szinte még nagyobb hittel válaszolt: igen, nem jó a kutyák elé vetni a fiak ételét, előbb a fiaknak kell jóllakni... De azért a morzsákból hullik a kutyáknak is! Jézus erre elismerően szól hitéről, és teljesíti a kérést.

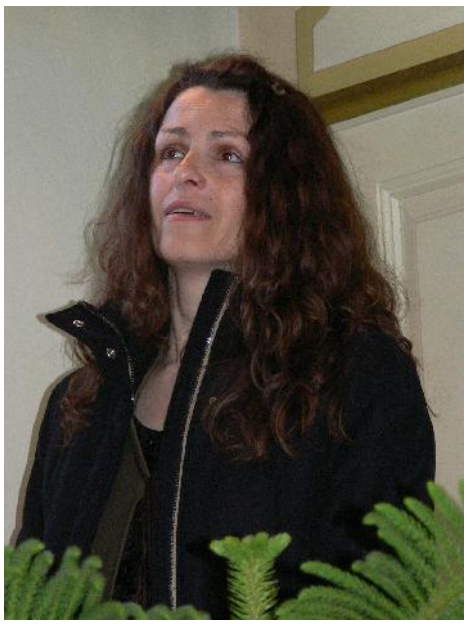

Mit akar ma mondani nekünk e történet által Istenünk? Elismerhetjük, hogy az asszony erős hite csodálatra méltó. De ha Jézus nincs ebben a történetben, akkor nincs gyógyulás! Édesanyák reménykedhetnek a gyógyulásban. Mehetett volna ez az asszony saját népe orvosaihoz — de ha ez az asszony nem Jézushoz megy, akkor nincs gyógyulás a lánya számára! Ma hasonlóképpen nem tud gyógyulás történni életünkben, ha nem Jézus gyógyít meg bennünket! Ez a legfontosabb a történetben. Mert bár ott van az asszony a csodálatos nagy hitével — de ne felejtsük, hogy a hit is ajándék, amit Istentől kapott. A leglényegesebb az, hogy ha Jézushoz megyünk, akkor hallgattatnak meg kéréseink, akkor van gyógyulás.

De miből van gyógyulás? Nem az asszony saját problémájáról van szó, hanem a kislányát gyötri a gonosz lélek. Szembekerült egy olyan problémával, amit nem képes megoldani — és ezt hárítja el Jézus. A gonosz lélek gyötri, a gonosz hatalmában szenved, a bűn nyomorítja meg életét. Ettől szabadít meg Jézus, ha Hozzá fordulunk. Örökéletet, tiszta szívet, új életet ajándékoz Jézus.

Szükségünk van-e a gyógyítóra, ha magunkra nézünk? Szükségünk van-e Jézusra? És ha gyermekeinkre, unokáinkra nézünk, szükségünk van-e Jézusra? Van-e bennünk ekkora gyógyulni akarás és ekkora hit, hogy odamenjünk Jézushoz? Hogy odamenjünk, ahol az Ő szava hangzik, ahol szentségeinek áldásában lehetünk részesek? És mit mondunk barátainknak, ismerőseinknek, akik az élet sokféle terheit hordozzák, akik talán már öngyilkosok próbáltak lenni? Kihez mehetünk, és kihez hívhatunk másokat, hogy meggyógyuljanak, hogy hitet kapjanak?

Van gyógyulás Krisztusban! Hinnünk kell abban, hogy ha könyörgünk ismerősünkért, barátunkért, kollégánkért, akkor Isten meghallgat bennünket. Azért is került bele a leányáért könyörgő pogány asszony az evangéliumokba, mert hite kitartó volt, kitartóan könyörgött Jézushoz.

Böjti sorozatok

Mivel a korábbiak alapján áldásosnak mutatkozott sorozataink olyan szervezése, hogy Ipolyvecén és Felsőpetényben ugyanazon a napon, ugyanazzal a vendégigehirdetővel találkozhassanak gyülekezeteink, idei böjti sorozatunkban is ezt folytattuk. A szervezés nem volt zavartalan, elfoglaltságaik miatt több nemleges válasz is érkezett a felkért lelkészek köréből, így ezúttal kicsit kevesebbszer, két alkalommal fogadhattunk vendég-igehirdetőt.

A sorozat ívét a megkísértés-történet adta Máté evangéliumának 4. fejezete elejéről, átfogó főcímmel, a következő részekből:

Kísértést szenvedett főpap — Pusztában
Kísértést szenvedett főpap — Kövek között
Kísértést szenvedett főpap — Párkányon
Kísértést szenvedett főpap — Csúcson
Kísértést szenvedett főpap — Angyalkörben

Böjt 4. és 5. hetében fogadtunk vendégeket, akiknek így az utolsó két téma jutott — hiszen nagyhéten már nem az esti sorozat zajlik, hanem a nagyheti eseményeknek megfelelő istentiszteletek a passiótörténet köré csoportosulva.

Március 20-án Zsugyel Kornél bánki lelkész jött közénk. Ez az alkalom tulajdonképpen egy *'elhalasztott'* alkalom volt. Ugyanis a 2006 őszétől szomszédságunkban szolgáló testvérünket szívesen láttuk volna már ádventben is, ám gyermekük születésére való tekintettel későbbre, a böjti sorozatra ütemeztük át.

Ez alkalommal Jézusnak a legdrámaibb kísértést kell kiállnia. Az evangélium ugyan nem tesz-

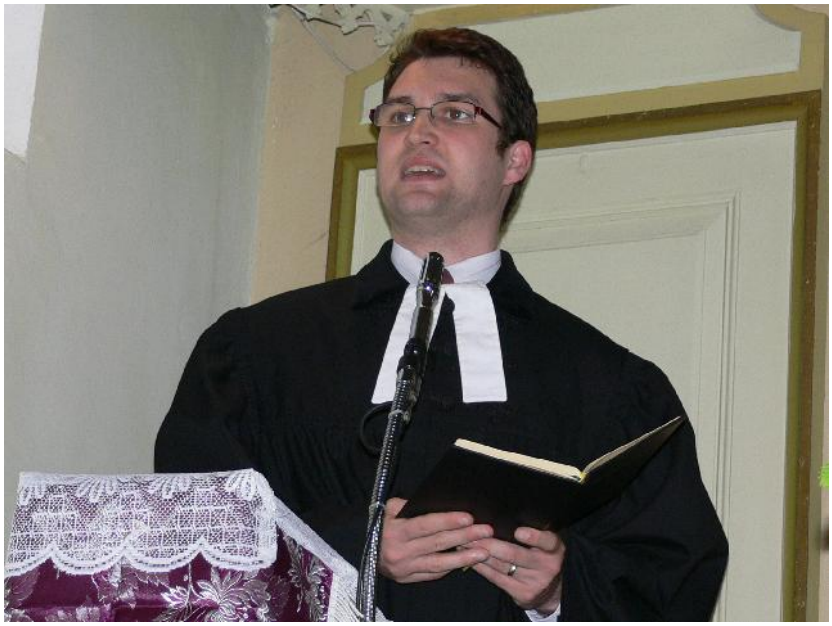

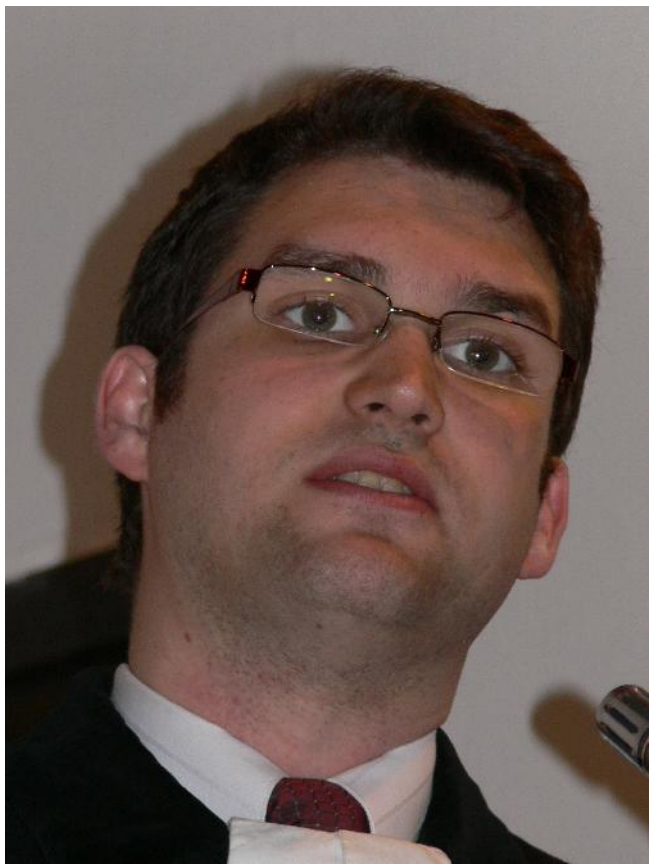

nek különbséget a három kísértés között, mégis, azzal, hogy a Sátán arra akarja rávenni Jézust, hogy leboruljon előtte és imádja őt, mindenképpen egy komoly fordulóponthoz érkezett a történet. Ezúttal sokkal komolyabb a tét, mint a többi alkalommal. Most nemcsak felhívja a figyelmet, hogyan kaphatna meg valamit Jézus, hanem el is szeretne tőle venni valamit — mégpedig a szolgálatkészségét.

Ezúttal nem menekülhet Jézus a tétlenségbe, nem háríthatja el olyan egyszerűen, mint előzőleg, mint ahogyan a kenyér vagy a népszerűség esetén, hiszen most az emberlét legmeghatározóbb kérdéséről van szó. A kenyérkérdés nem feltétlen foglalkoztat minden embert. Vannak, akik önként vállalják a koplalást — gondoljunk pl. a szerzetesekre, akik évszázadokon keresztül ezen a módon igyekeztek Istenhez közelebb kerülni. Nem mindenki szereti a népszerűséget, a tömeget, nem mindenki szereti, ha megbámulják őket — inkább visszavonultan, magányosan élnek. Tehát a második kísértés sem feltétlen érint minden embert.

A harmadik kísértés azonban mindenkit érint: arról szól, hogy minek élünk. Nem a hatalom és nem az uralkodás a kulcsszó, hanem a lélek, amely Istentől származik. A lélek, az élet kerül veszélybe ebben a kísértésben. A terem-

téstörténetben olvassuk, hogy a föld porából gyúrt ember csak akkor lett csak igazán élőlénnyé, amikor Isten a saját lelkét lehelte orrába. Az embernek ezért felelőssége is van, hogy kinek a szolgálatba állítja lelkész, személyiségét, kihez köti életét, küldetését? Ez esetben a hallgatás a meghátrálást jelentené.

Jézus azonban most is Isten igéjével leplezi le az ördögöt,és ezzel az igével két nagyon fontos dolgot is elmond. Az első, hogy az ember a szolgálatra teremtetett, életének az az értelme, hogy tartozik valahová. A második, hogy az Istenhez tartozásnak több értelme van és több lehetősége, mint a Sátánhoz tartozásnak.

Volt idő, amikor azt sulykolták az emberbe, hogy a böjtnek valami eltávolodás, önmegtagadás a lényege. Ez persze igaz, és el lehet fogadni, de szerencsésebb a böjt pozitív megfogalmazása: egyre közelebb kerülni Istenhez.

Jézus elutasította a Sátánt, elutasította a világuralmat, ahogyan Sátán adta volna neki — mégis így került közelebb, és így került közelebb a világuralomhoz. Hiszen mi másnak nevezzük, ha nem világuralomnak azt, hogy a keresztyénség legelső hitvallása, hogy Jézus Krisztus Úr, szerte a világban mindenfelé hangzik ma is? Ma már az egész földgolyón hirdetik az Ő nevét és uralmát!

A legnagyobb kérdés számunkra a böjti úton, hogy mi vajon tudunk-e Jézus módján válaszolni a kísértésekre, amelyek azt feszegetik, hogy kihez is tartozunk valójában, ki uralja lelkünket. Jézus szenvedése is azt mutatja nekünk böjtben, hogy ne csak a világ csábító szirénhangjára figyeljünk, hanem Jézust kövessük, akinek hatalmát életünk folyamán tapasztalhatjuk, akinek dicsőségét láthatjuk.

8 nappal később pedig GYŐRI GÁBOR, a pestszentlőrinci gyülekezet lelkésze és a *Pesti Egyházmegye* esperese jött közénk.

Nagyon izgalmas a kiírt téma. Maga a kísértéstörténet is izgalmas, de úgy, hogy hozzátesszük, hogy Jézus a mi Főpapunk, különösen is érdekes. Ismételjük egy kicsit át a címeket! Jézus, a mi Főpapunk: először a pusztában, majd kövek között, aztán a párkányon, előzőleg pedig a csúcson, most pedig a mai rész: angyalkörben, vagyis angyalokkal közösségben.

Ma arról kell szólni, hogy a kísértés után elhagyta az ördög, és angyalok szolgáltak nekik. Ennek természetesen vannak előzményei, ma kicsit távol állnak gondolkodásunktól az angyalok. Legegyszerűbben talán úgy mondhatnánk, hogy ők Isten mennyei udvartartásának lényei. A földi udvartartásokhoz képest valami másra kell gondolni: angyalok, kerúbok, szerafok veszik körül és állnak rendelkezésére.

Sok bibliai történet eleveníthető fel, ahol angyalok szerepelnek, akiket Isten azért küld, hogy az embereket segítsék vagy épp megbüntessék, üzenetet közvetítsenek. Gondoljunk Ábrahámra, akit három angyal látogat meg, és kiderül, hogy az egyikük az ÚR maga. Lótot és családját is angyalok mentik meg. Jákób létrát látott álmában, amelyen angyalok

jártak-keltek. Ézsaiás próféta mennyei látomásában is kerúbokat és szeráfokat lát, egy angyal érinti száját a tisztító parázzsal. Gábriel arkangyal adja hírül a Megváltó születését. János jelenéseiben is elénk tárul ez a mennyei udvartartás, amely csodálatos egy világ.

Jézus otthagyta ezt a mennyei udvartartást, és eljött a földre, hogy visszaszerezze nekünk az elveszett paradicsomot — ahol mi magunk is Isten köré gyűlhetünk. Sok mindent nem köt Isten az orrunkra, de azt azért tudjuk, hogy valamikor az idők előtt, a világ teremtése előtt, az örökkévalóság időtlenségében megtörtént a nagy mennyei szakadás, Sátán és csapa elszakadtak Isten világától, és kialakult ez a feszült harci helyzet.

Isten nem az angyali sereget küldte el a földre, hogy megküzdjenek a gonosszal. Nem, Jézus egyedül vívja meg a harcot. Gondoljunk az első világháborúra! Miért tört ki? Mert feszültség volt különböző országok uralkodói között. És kik harcoltak? Nem ők, hanem a katonáik: az egyszerű emberek: egész népek — és több százezrek estek el! Isten nem így harcol, hanem Jézust egyedül küldi. Egedül, isteni hatalmát letéve, valóságos emberként küzd meg a Sátánnal. Nem másokat küld harcba, nem a túlerővel győz, nem a megfélemlítés eszközeivel, nem a lehengerléssel — nem úgy, ahogyan a mai világban is láthatjuk, az úgynevezett *'civilizált világban'*, hogyan nyomulnak vízágyúval és egyéb veszélyes fegyverekkel a fegyvertelen tömeggel szemben. Ez nem Jézusra vall.

Ott vannak az angyalok most körülötte — de a harcát egyedül harcolta meg. Nem úgy, hogy mindenható bölcsességével megtévesztette Sátánt, a Megtévesztőt, a Hitetőt. Helyette Ő éppen elszenvedte a csalást, az árulást — ártatlanul szenvedett. Nem megmérgezte az ellenséget, hanem Ő maga fogadta el a keserű poharat, és kiitta. Jézus ezzel bizonyítja, hogy Sátán legyőzhető az ember számára. Mert valóságos emberként, minden isteni segítség nélkül győzi le.

Az egész emberiséget áthatja egy tragikus szemlélet, hogy úgyis elbukom a kísértésben, és inkább azt kérdezzük, miért teremtett Isten ilyen esendővé. Jézus példája, aki emberként győzött, megmutatta, hogy ez a felfogás téves, mert Sátán igenis legyőzhető! A megkísérthetőség nem átok, hanem egy lehetőség: megállhatunk a próbatételben. Egy robotnak nincs választása, így meg sem kísérthető. Megkísérthetőségünk tehát az Istentől nyert szabadságunk velejárója. Van tehát esély, van értelme harcolni! Jézus győzött!

Püspöki látogatás Felsőpetényben

Gyülekezetünk tagjai is jól tudják, hogy D. Szebik Imre püspök úr ez év elején nyugdíjba vonult — hiszen közgyűlésünk is szavazott az új püspök személyére. Az egyházkerület gyülekezeteinek választása dr. Fabiny Tamásra esett. Az új püspöknek természetesen még nem volt ideje arra, hogy különféle ünnepségek alkalmaival évek alatt személyesen is találkozzon a gyülekezetekkel. Ezért is döntött úgy, hogy nem elégszik meg az ilyen ünnepekkel, hanem alkalmanként egész napos körutakat iktatott be, amelyek során több egyházközséget is meglátogatott, a gyülekezet vezetőivel találkozva.

Fabiny Tamás püspök és Krámer György püspökhelyettes

Püspök úr egy ilyen körút keretében tett Felsőpetényben is rövid látogatást március 27-én. Elkísérte útján Krámer György püspökhelyettes, Benczúr László kerületi felügyelő, és Horváth-Hegyi Olivér püspöki titkár is, valamint itt csatlakozott hozzá Szabó András esperes. Megtekintették templomunkat, érdeklődtek a gyülekezet élete, aktuális ügyei, problémái felől. Többek között szó esett a gyülekezeti terem gyermekek számára tervezett bővítéséről is, arról, hogy esetleg sikerülhet az idei év során a kárpótlási összeghez hozzájutni.

Az ipolyvecei parókia tetőfelújítása

Bár az Ipolyvecei parókia évek óta lakatlan, természetesen az épület állagmegóvása elengedhetetlen. A tetőzet állapota szükségessé tette a felújítást.

A kis gyülekezet anyagi helyzete nem tette volna lehetővé a munkálatokat még úgy sem, hogy néhányan vállalták a segédmunkát, valamint az új cserepek felhelyezése idején esténként mindig felpakolták a cserepeket, hogy nappal gyorsabban lehessen haladni.

Az utca felé új cserepek kerültek, a kert felé a régiek közül még megmenthető cserepeket felhasználva kapott köpenyt az újralécezett tető, hogy a költségeket némileg enyhítse.

Összesen 137 munkaórával járult hozzá a gyülekezet a felújításhoz, valamint adományok révén 286 000 Ft-tal. A teljes költség azonban 1 160 000 Ft volt, így érthető, hogy az egyháztól kapott 700 000 Ft támogatás nélkül a munkálatokat nem tudtuk volna elvégezni.

Köszönjük a gyülekezet adományait mind anyagiakban, mind munka tekintetében, és köszönjük Püspök úrnak valamint a döntésben részt vevő egyházi vezetőknek a támogatást!

Felnőttkatekézis — *egy 'evangélikus gyorstalpaló' múltja és reménybeli jövője*

Evangélikusok vagyunk. Mit jelent ez? Tudjuk? Vajon hányan vizsgáznánk legalább elégségesre, ha számot kellene adnunk arról, mik is egyházunk ill. általában a keresztyénség legalapvetőbb tanításai, és mi is az, ami evangélikus egyházunk külön sajátsága (akár általánosabb protestáns sajátságként, akár a többi protestánshoz képest is sajátos tanításunk)?

Bizony, ezek a kérdések felnőttfejjel nemigen kerülnek elő. Talán némileg segítségünkre lehet ebben az, amit a konfirmációnk kapcsán megtanultunk hajdanán — ám azt is meg kell vallanunk, hogy ami iskolás fejjel elegendő volt, az felnőttfejjel már korántsem biztos, hogy kielégítő ismeretmennyiség! Biztos vagyok benne, hogy gyülekezetünknek nincs olyan tagja, akinek megártana egy olyan bibliaórai sorozat, amelyben hitünk alapjait erősíthetjük, ill. amelyben a keresztyén tanítás sajátosan evangélikus területeit fedezhetnénk fel.

Utóbbira igyekeztünk is két év bibliaórai sorozatában váltakozva figyelni, amikor is hol az egyház hitvallási irataival ismerkedtünk, hol az egyház egy-egy hitvalló alakjának életével, hite mellett kiálló bizonyságtételével. Mivel ádventi és böjti időben a bibliaórák helyett istentiszteletek formájában tartjuk hétköznapi alkalmainkat, ősz közepétől tavaszig, így a munkaévnek még a fele sem adódik ki egészen. Érthető hát, hogy csak lassú haladást tesz lehetővé mindez. Sajnos még a várthoz képest is lemaradtunk, így a tervezett 2 év nem volt elegendő, hogy legalább hitvallásainkat sorra vegyük. Bizonyára magam is hibát követtem el és túl komolyra sikerült, túl mélyre merültem az ismertetésben — így az amúgy izgalmas téma mégse válhatott a résztvevők számára is érdekessé.

Ez is, és a két év letelte is arra vezetett, hogy ősztől más irányba haladjunk, és a váltakozó ritmusnak megfelelően most a téma szerinti sorozat után valamelyik bibliai könyv magyarázatában haladjunk majd sorra hétről hétre. Emellett át kell gondolnunk az időpontot is — elsősorban Felsőpetényben, mert itt van lehetőségünk majd egy őszi megbeszélésen eldönteni, legyen-e inkább délelőtt a bibliaóra, ha vannak, akik a kései, és télen bizony sötét időben nem mernek útnak indulni.

Mindemellett a tanulásban sosem állhatunk meg. A mondás ugyan csak a *'jó papnak'* teszi

'kötelezővé' a holtig tanulást, az igazság azonban az, hogy minden keresztyén kell, hogy holtig tanuljon — legalábbis ha nem akar kiesni a kegyelemből, amely életét formálhatja, ha engedelmesen beül Isten iskolájának padjába. Ezért sem, és persze lelkészi esküm alapján sem adtam fel a tervet, hogy a gyülekezeti tanítás is folytatódjon valami módon a jövőben is.

Az igazság persze az, hogy e cikket nem azért kezdtem el, végképp nem azért helyeztem az eseményeink híradásai közé, hogy a bibliaóráról gondolkodhassunk közösen. Mit is takar ez a furcsán hangzó cím, hogy felnőttkatekézis? A görög eredetű katekézis szó oktatást jelent. Ami miatt pedig most előkerült, az egy fáradságos, de örömteli sorozat léte, amely tavasszal zajlott a felsőpetényi gyülekezetben.

A kezdő kérdések is ehhez a január végétől április elejéig tartó sorozathoz tartoznak valójában, amelyben az evangélikus sajátságok kiemelt szerepet kaptak. Mégpedig azáltal, ami miatt a sorozat létrejött. A lelkiismereti és vallásszabadság azt is jelenti, hogy mindenkinek jogában áll, hogy ha egy másik felekezet életét, tanítását vonzóbbnak, igazabbnak, hitelesebbnek tartja, akkor ahhoz csatlakozzon. Igen ám, de a különböző felekezetek *'jogosítványai'* eltérőek lehetnek!

Eltérő lehet pl. az úrvacsorához járulás rendje. Más felekezettől házasság következtében vagy egyszerűen lelkiismereti döntés alapján hozzánk csatlakozott testvéreink úgy érezték, az volna a helyes, ha hivatalos formában is megtörténne ez a csatlakozás. Bár a római katolikus egyház bérmálását általában elfogadja evangélikus egyházunk a konfirmációnak megfeleltethetőnek, sőt, akár az első áldozás is elegendő lehet az úrvacsorához járuláshoz, mégis, felvetődött az igény, hogy mindezt egy felnőttkonfirmáció keretében tegyük teljesen rendezetté.

Ennek megfelelően indult el év elején egy 11 részes felnőttoktatási sorozat. Célja elsősorban az volt, hogy az áttértek befogadási ünnepségét készítse elő — ám természetesen a gyülekezet bármely tagját szívesen láttuk. A tematika a keresztyén alaptanítás fő témáin haladt végig, nagyjából fő evangélikus hitvallási iratunk, az ***Ágostai hitvallás*** tételei által adott beosztással, viszont a speciális célnak megfelelően végig igyekeztem különösen is figyelni a felekezetek közötti tanításbeli eltérésekre, valamint a záró alkalom külön is ezen különbségekre és az evangélikus sajátságainkra figyelt.

Feszített tempóban haladtunk szombatról szombatra, de úgy tűnik, volt elég lelkesedés ahhoz, hogy senki ne veszítse kedvét ebben az erőltetett menetben. Végül Nagyszombaton tartottuk utolsó alkalmunkat, és Húsvét hétfőn került sor a gyülekezetbe történő ünnepélyes befogadásra, amelynek alkalmával négy testvérünk részesült a konfirmáció áldásában: Alföldi-Kiss Andrea, Varga Brigitta, Rádi Jánosné, Nagy László. Urunk adja rájuk áldását, hogy fogadalmukhoz híven a hitben megállhassanak Szentlélek segítségével, és elnyerjék az élet koronáját Krisztus kegyelme által! (Mivel úrvacsorát nem szoktunk Húsvét hétfőn tartani, ezért megelőlegeztük, és az áttértek első úrvacsoravétele vasárnap történt.)

Már a felnőttkatekézis ideje alatt előkerült az az igény, hogy jó lenne ezzel nem végleg lezártnak tekinteni a tanulási lehetőséget, hanem egy külön bibliaórai csoportban folytatni majd a teológiával ismerkedést a továbbiakban is — ősztől. Aki dolgozik, hétközben nem ér rá — ezért a tervek szerint ez az alkalom hétvégén lesz majd, ha Urunk is úgy akarja, és megáldja szándékainkat, terveinket. Ennek formája azonban jelenleg még nyitott. Felvetődött ugyanis az a lehetőség, hogy esetleg egy ún. ***Alfa-kurzus*** formájában történjen, amihez viszont hosszabb előkészítés szükséges, ezért idén még biztosan korai — de előkészíteni már ősztől is lehet.

Addig is kérjük Isten Szentlelkét, ha kedves Urunk előtt, áldja meg szándékainkat, terveinket! Hordozzuk imádságban frissen csatlakozott testvéreinket és az egész gyülekezetet!

A legfőbb hivatás ünnepe

Idén is a gyermekek verseivel köszöntöttük május első vasárnapján az édesanyákat, akik a Teremtő által adott legfőbb hivatásban állnak: az élet továbbadásában és plántálásában. Egyikünk sem tudja eléggé értékelni, megköszönni mindazt, amit édesanyjától kapott, kap — sok-sok szeretetet, áldozatot, figyelmet, gondoskodást, ápolást. Bár, tőlük telhetően a gyerekek igyekeztek kifejezni hálájukat és köszönetüket a versek által is, azért tudjuk, hogy szavak mit sem érnek ilyenkor. Bár a költők mindent megtesznek, de az igazság az, hogy még a versek is csak halovány kifejezései az érzéseknek.

Így, kimondhatatlanul is, mégis köszönjük minden édesanya szeretetét és odaadását, és most újságunkban jelképesen — képen megjelenítve — ismét köszöntjük őket egy-egy papírból készült tulipánnal, ahogyan ez anyák napi istentiszteletünkön történt!

Reményteli tárgyalás a 'kultusztárcával'

Hosszú ideje húzódik már természetesen, hogy hosszú idővel ezelőtt az állam elvette gyülekezetünktől iskolánkat, és ezért kárpótoljon. Minden évben téma volt a kérdés sokak számára: mikor kapjuk már meg végre a megítélt kárpótlási pénzt? A válasz pedig minduntalan elmaradt, hiszen gyülekezetünknek nincs beleszólása az ütemezésbe. Először is az állam határozza meg, mely évben mekkora kárpótlási részösszeget fizet ki egyházunknak. (Pl. 2005-ben semennyit nem fizetett ki a hatályos törvény ellenére, 2006-ban pedig 10 gyülekezet ügyét rendezték.) Így hát egyre csak húzódott a kérdés, mikor kapjuk meg a kárpótlást — elvileg 2011 az állam számára rendelkezésre álló idő végső lehetősége.

Pedig a felsőpetényi gyülekezet számára igen fontos mindez, ugyanis Urunknak hála, megnövekedett a vasárnapi gyermeklétszám, így végképp lehetetlen a kis irodahelyiségben megtartani a gyermekbibliaköri alkalmakat. Év elején, a költségvetés idején ezért már odáig jutott a presbitérium, hogy akármi is legyen a kárpótlással, ez idén el kell kezdeni a gyülekezet körében a gyűjtést, hogy mihamarabb nekiláthassunk az építkezésnek, amely a gyülekezeti terem mellé egy gyermekfoglalkozásra alkalmas helyet, valamint egy teakonyhát és vizesblokkot emel.

Úgy tűnik, a saját lelkesedésen túl Isten is támogatólag járt el velünk, ugyanis több éves érdeklődésünk és próbálkozásunk után immáron sikerült elérni, hogy tárgyalásra kerüljön az *Oktatási és Kulturális Minisztérium*ban a mi kárpótlási ügyünk is. Kicsit hirtelen, és nem a legalkalmasabb időben szakadt ránk az intézkedés öröme, de végül sikerült mindent elrendezni, és minden szükséges iratot beszerezni, frissíteni.

Május 22-én került sor a tárgyalásra, amelyen Felügyelő úrral vettünk részt. Állami részről a minisztérium bizottsága ill. Csepregi András lelkész, egyházügyi államtitkár, egyházi részről pedig az országos elnökség, az országos irodaigazgató, ill. Helfrich Péter, az ingatlanosztály vezetője vett részt.

Örömünkre szolgált, hogy az egyházon belül előre egyeztetett javaslat, az aktualizált 9,4 millió Ft érték, helyett maga a minisztériumi fél javasolt többet, és a tárgyaláson végül 9,7 milliót szavaztak meg gyülekezetünk kárpótlási összegéül. Reménység szerint október végén kapjuk meg a pénzt.

A kárpótlás értéke teszi lehetővé, hogy a gyülekezeti terem tervezett bővítésébe jövőre végre tényleg belekezdhessünk. Mindez azonban kevés a befejezéshez, így terveinkhez természetesen továbbra is szükség lesz a saját erőre is, ezért a gyűjtés idén őszre is, jövő tavaszra is aktuális marad. A tervezés már folyamatban is van — készülőben a látványterv.

Kérjük Urunk áldását, hogy ha úgy kedves Előtte, tegye sikeressé szándékunkat!

Palánta—Tár

Az arzanoi gyerekek evangéliuma — Marcello D'Orta gondozásában

Marcello D'Orta olasz gyerekeknek tartott hittanórái tapasztalatából gyűjtötte össze az ***Isten ingyér teremtett bennünket*** c. könyvében található írásokat. A gyerekek a maguk tudásával, huncutságot sem nélkülözően fogalmazták meg az órákon hallott bibliai történeteket. Mulattatóak a maguk nyíltszívű gyermeki voltával, ugyanakkor elgondolkodtatóak is. Érdemes olvasni nemcsak gyermekeknek, hanem felnőtteknek is.

Hogy ítéled meg Salamon döntését?

Salamon döntését nagyon jól ismerem, ez egy végtelen cseles döntés. Volt egyszer két régi nő egy gyerekkel, aki egyke volt. Az egyes számú nő azt állította, hogy az a gyerek az övé, tessék megnézni, tiszta anyja, a szeme, az orra, a szája, ésatöbbi. A kettes számu nő meg azt állitotta, hogy a gyereket ő szülte egyik éjszaka a saját tulajdon hasával, ebben egészen biztos.

Akkor, mivel a gyerek nagyon kicsi volt és nem emlékezett, hogy tényleg ki szülte, elmentek Salamon királyhoz.

Salamon azt kérdezte: „Kinek kell ez a gyerek?" Mire a két anya megfokta az egyik az egyik kezét, a másik az egyik lábát és ideoda rángatták, közben azt kiabálták, hogy „Nekem! Nekem!" A gyerek meg bőgött a húzástól. Akkor a király közibük ugrott egy kardal, mintha ketté akarta volna vágni és azt mondta: „Egy szelet az egyik anyukának, egy szelet a másik anyukának és kész". De persze nem akarta igazából elvágni. Nem kuglóf az, igaz?

Akkor az igazi anyuka nagyot kiáltott: „Ne! Ne! Ne vágja föl a fiamat! Odadom ennek a másik nőnek ajándékba, csak maradjon egészben!"

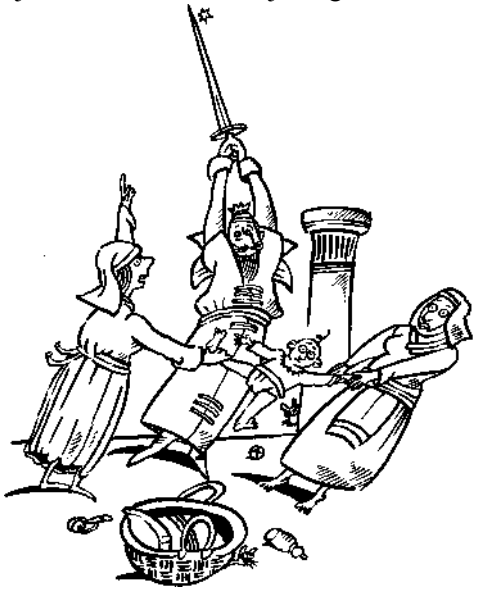

Akkor a király mikor látta, hogy az egyik sirt, a másik meg egyáltalán nem volt oda, rögtön kapcsolt kié a gyerek, oda is adta neki, a mostoha meg börtönbe jutott vagy pedig fölakasztotta magát.

Meséld el Jézusnak azt a példabeszédét, amelyik a legjobban megragadott!

Egyszer egy tékozló fiu azt mondta az apjának: teli a hócipőm a családdal, adja ide az örökségemet, szétakarok költözni. És az apja odaadta neki. Teltek multak a napok, a fiu élte világát, bár, mozi, nyarallás, szép ruhák, mitmondjak kifujt a pénz, és disznópásztorként tartotta fönn a megélhetést.

Folyton kiabált hogy „farkas! farkas!" persze nem volt igaz, azért csinálta, mert nem tudott mit kezdeni magával. A falusiak meg mindig bevették, de egyik nap, mikor tényleg jött a farkas, megis ette az összes kisbárányt, nem másztak föl neki a hegyre, mert már nem hitték el.

Akkor lement ő és bocsánatot kért az apjától. Azt mondta: öljenek meg, ha még egyszer elmegyek hazulról!

És az apja megbocsátott, megölelte és leültette a nappaliban.

A másik testvérének rosszul esett, azt mondta, ez nem igazság, tünjön el a háztól, ha őrajta mullik. Mint Káin és Ábel. De szerencsére nem ölte meg, csak utálta.

Nagy Gáspár (1947-2007) gyermekversei

Kedves Gyerekek! Nem szokott vers szerepelni a Nektek szánt rovatban. Most mégis kivételt teszek. Talán a következő alkalmakkor is megfontolandó lesz, hogy verssel is megajándékozzalak Benneteket. Most mindenesetre egy római katolikus költőbácsi, NAGY GÁSPÁR emlékére (aki január elején hunyt el szegény) megmutatok Nektek néhány aranyos gyermekverset, amiket ő írt:

Áron mondja

Tőlünk 1256 lépésre van az óvoda,
ott piroslik ni, és tarkállik is,
mert hullatja pirosát, pedig tavaly
lett pont új, viszont 1256 lépésre van,
egyszer nagyon ráértünk apával meg a
tesómmal, aki 2. sulis, és leléptük,
de az én óvodás lépésem számított,
azon belül is az én középsőcsoportos
lépésem, a nővérem, Réka sokkal messzebbre
jár a 2/z-be egy furulyával, amit mindig
elveszt vagy elront, *mert ilyenek a
zeneisek,* szóval ő olyan messze jár
a világvégére, hogy addig még az apukám
se tud számolni, meg nincs is türelme,
egyszer azt mondta egy utcabeli néninek:
a türelem közelebbi iskolát terem, és én
pont abba járok, hát majd meglátjuk,
nyújtózkodik az apukám, majdnem megfogja
a plafont, ott meg közben futkoz egy szegény
pók, hát melléfog a póknak is, így jobb
nekünk, mondja anya: *nem lesz pókos festményünk,
ezt még kibírjuk valahogy,* de ahogy a kistesóm,
a Rita ordít, azt már nem sokáig, nyolc hónapos,
6 és fél foga van, és irtóra bír ordítani,
különben hasznos nekem, mert amióta a Rita
van minálunk, az óvodában előrehaladtam
a rö betűk kiejtésében, ezt a Zsuzsa
néni mondja, akit szeretek, mert a
legszebb az óvodában, apát is meg lehet
kérdezni, *írásba adja,* én még nem tudok
írni, de elhiszem neki, csak rá kell
nézni a Zsuzsa nénire, és egyből mosolyog,
az anyukámnak ez már nem megy, a Zsuzsa
néninek ez a dolga, neki így hát még
sohasem pisiltem be, de a délutáni,
altatós óvónéninek, aki ráadásul nem is
szép, szoktam, mert nem szeretek aludni,
nem fogok megnőni, ebbe bele lehet törődni,
de ha mindig ezt mondják, még étvágyam se
lesz, az egyik fülemen ki, a másikon be,
az alvás nem akar bemenni, még este se,
például néztem a nagytesómmal az Onedin
családot, nem szabadott volna, az anyukám
teljesen ki van készülve tőlünk és az
apukámtól meg plusz is, közben a Rita
jobban bömbölt, mint az Onedin kapitány,
és akkor mondtam egy jópofát, hogy a hajók
fába szorult férgek, igen tetszett az
apukámnak, és ő nem haragudott, hogy tévézünk,
ha lenne kocsink, valami nem ám kicsi, mint
egy Trabant, akkor mindennap taxikálnánk
az oviba, sőt Réka se menne a világvégére
suliba, a 2. zeneibe furulyázni, persze
nincs, apa nem is ismeri az autókat, csak
a focistákat, csak Sportot olvas, bele se
néz a Réka Üzenőjébe, itthon piheni ki
a dolgozót meg a sok drukkolást, óvodás
kora óta a stadionba jár *hajrá Fradit*
kiabálni, engem még nem vitt, de a Rékát
már igen, most majd én következem, de az
óvodásoknak kiabálok, apa azt mondja, hogy
anya dilettáns a sporthoz, ez a mi legnagyobb
bajunk, van még más is, persze a legkisebb
még nem megy sehova, se ovi, se suli,
a bölcsit meg kihagyatják vele, jó neki,
nem tudja meg, mi az 1256 lépés,
az iskoláról nem is beszélve, rólam már
az egész utca tudja, hogy mi leszek, ha
mégis megnövök, persze alvás nélkül,
anya még bízik az óvodában, apa már korábban
se bízott, és ő se szeretett ekkora korában
aludni, azt mondja, hogy mostanában pótolgatja,
látom, a *tv* mellett is sikerül neki, a Híradót
mindig átalussza, Réka meg én mondjuk el
neki a híreket, erre ő legyint, azt mondja:
MESE, de hiszen az előbb volt, azt nem is aludta
végig, figyelem különben, a sporthíreket azért
jobban tudja, mert mérgelődik, csapkodja az
asztalt, szid valakiket, olyanokat mond, amiért
nekünk a szánkra csap, ha mi mondjuk, ez is
egy érdekes dolog, mert apának ki csap a szájára,
iskolába ha beírat anya, egyedül ő tehet ilyet, én
legföljebb kiiratkozom, ezt tudja már most a mi utcánk,
elmondtam mindenkinek, volt, aki kérdezgette,
volt, aki nem, és tudom, hogy minden gyerek
irigyel majd az iskolakerülésért, de addig
még az óvodával kell megbirkóznom, még szerencse,
hogy a Zsuzsa néni is pont odajár dolgozóba, és
hogy tudom, mert ezt senki se tudja: hány lépésre
is van mitőlünk az ovi, megmondanám most is, de
a végére mindig elfelejtem, majd a nagytesóm segít,
csak őt meg éppen mától befogták zongorázkodni, szegény!

Kórházban, ráadásul nyáron

Kórházba nem jó kerülni,
ott többnyire minden hófehér,
azt hinnéd, nyáron itt a tél,
de feküdni kell, feküdni.

Azt állítja egy doktor úr,
a „körnagyszakállas" doktor úr
miközben szakállába túr,
hogy állapotom jól javul
s reméli úgy megjavulok
hogy a kórház is kap jelest,
ha magatartásból egyenest
két jegyet is javulok.

Álmomban néha fölsírok,
pedig én győzöm le dr. Tóthot,
összecsavarom, mint a drótot
s viszem, hisz elbírok
vele is, s a nővérkékkel szintén,
akik a fő-fő etetők s itatók,
csendreintők, parancsolók,
de szabadságot várnak, mint én.

Ha időjós leszek... (napi 8 órában 8 jelentés)

1.

Ha időjós leszek
folyvást hazudhatok,
a nagy-nagy igazságok
körül téblábolhatok,
nyugodtan melléfoghatok
és melléjelenthetek,
júliusra hószitálást
simán füllenthetek.

2.

Én már komolyabb időjós,
azaz: meteorológus vagyok,
gondolhatjátok, hogy emiatt
gondjaim nagyok,
mert jósolok, ígérgetek
— persze tudományos alapon —
mégis gyakorta fő a fejem,
és pirul a kalapom.

3.

Mégiscsak időjós leszek,
mert annak lenni jó,
igaz, van ebben
némi rizikó:
hol az eső esik,
hol meg dől a hó,
ezt bizony jól tudni,
nem mindig tudható.

4.

Szóval van itt mindig
bizonytalan esés,
hirtelen borulás,
sűrű felhősödés,
aztán a felhőkből
mégsem eső esik:
oly szépen hull a jég,
hogy állunk is leesik.

5.

De azért nagynéha
rendesen megered,
ürgeöntő hévvel
áztat és *áztat el;*
mivelhogy jóslatom
kék eget s napsütést
ígért, nyaralóknak
barnulást, le(fel)sülést.

6.

Figyelem, figyelem!!!
Izgatottan figyelem
a felhők útját,
bevonalkázom a felhőkben
az esők kútját,
s e kútból, ujjé!,
szavamra mondom, jöhet a lé:
szapora zápor, sistergő zuhé.

7.

Ilyen figyelemben
dolgozni sem álom,
holnapi időnket
— tudományos alapon —
mégis kitalálom,
aztán kikiáltom,
hogyha mégis másra fordul:
valahogy kiállom.

8.

Időköltő leszek,
ezt-azt költhetek,
barométerembe
mesét tölthetek,
újabb köpönyeget
sűrűn ölthetek,
így telnek majd évek,
hónapok, hetek.

Vicc—Tár

Az élelmiszerhiány problémája

Múlt hónapban világméretű felmérést indított az *ENSZ*. A felmérésben egy kérdés szerepelt: *„Kérem, mondja meg őszinte véleményét arra nézve, hogyan lehetne megoldani az élelmiszerhiányt a világ többi részén?”* A felmérés nagy kudarccal végződött:

– Afrikában nem tudták, mit jelent az „élelmiszer”.
– Kelet-Európában nem tudták, mit jelent az „őszintén”.
– Nyugat-Európában nem tudták, mit jelent a „hiány”.
– Kínában nem tudták, mit jelent a „vélemény”.
– Közel-Keleten nem tudták, mit jelent a „megoldás”.
– Dél-Amerikában nem tudták mit jelent a „kérem”.
– Az *USA*-ban pedig nem tudták, mit jelent a „világ többi része”.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Egy amerikai zsidó üzletember elküldte fiát Izraelbe egy évre, hogy kicsit magáévá tegye a kultúrát. Amikor a fia hazatért azt mondta:

— Apa, nagyon jól éreztem magam Izraelben. Ja, egyébként meg keresztény lettem.

— Ó, ne! — mondta az apa. — Mit tettem?! — eztán elment legjobb barátjához és elmesélte problémáját.

— Ike — mondta —, elküldtem a fiamat Izraelbe, erre ő meg keresztény lett. Mit tegyek?

— Érdekes, amit mondasz — felelt Ike —, én is elküldtem a fiamat Izraelbe és ő is keresztényként jött haza. Talán kérdezzük meg a rabbit.

Elmondták hát a problémájukat a rabbinak.

— Érdekes, amit mondtok — én is elküldtem a fiamat Izraelbe, és ő is keresztény lett. Vajon mi történik a fiainkkal?

Ezután imádkoztak Istenhez a fiaikért, és kérték, mutassa meg nekik, mit tegyenek. Amint befejezték az imát, egy zengő hang szólalt meg odafentről:

— Érdekes, amit mondtok — mondta a hang. — Én is elküldtem a fiamat Izraelbe…

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Híveit korholja a plébános:

— Nem szeretitek igazán a templomokat, mert nem adakoztok! De az Istent se szeretitek, mert gyónni se jártok! Ne csodálkozzatok hát, ha az Isten se szeret titeket. Egy éve, hogy közületek egy lelket se szólított magához!

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Egy kapzsi ember beszél Istennel, ezt mondja:

— Istenem, mondd, igaz, hogy neked ezer év csak néhány pillanat?

Erre Isten:

— Igaz!

— És mondd, az is igaz, hogy neked egy millió dollár csak néhány cent?

— Igaz!

Erre a kapzsi:

— Istenem, mondd, nem tudnál adni néhány centet?

Mire Isten:

— Dehogy nem, csak várj néhány pillanatot!

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

A repülőgép viharba kerül, ide-oda dobálják a légörvények. Az egyik női utas odafordul a szomszédjához, egy paphoz:

— Atyám! Ön mégiscsak Isten szolgája, nem tudna tenni valamit az érdekünkben?

— Lányom — mondja a pap —, sajnos én a marketing osztályon dolgozom, nem a menedzsmentben.

☺ ☺ ☺ ☺ ☺

Kép—Tár

Utolsó rovatunk célja, hogy a beszámolók, cikkek alkalmával elő nem került képek segítségével további betekintést nyújtson gyülekezeteink életébe, az elmúlt időszak eseményeibe.

BITTNER ABIGÉL szupplikációja

ZSUGYEL KORNÉL — böjti est

ZSUGYEL KORNÉL — böjti est

GYŐRI GÁBOR — böjti est

GYŐRI GÁBOR — böjti est

FABINY TAMÁS püspök látogatása
a felsőpetényi gyülekezetben

BENCZÚR LÁSZLÓ egyházkerületi felügyelő, KRÁMER GYÖRGY püspökhelyettes és FABINY TAMÁS püspök

Az ipolyvecei parókia tetőfelújítása:

Áttérési ünnepség Felsőpetényben

Anyák napja Felsőpetényben:

MEGYERI KAMILLA és FARKAS CSABA esküvője

MEGYERI KAMILLA és FARKAS CSABA esküvője

MEGYERI KAMILLA és FARKAS CSABA esküvője

CEGLÉDI ANETT BOGLÁRKA keresztelője

CEGLÉDI ANETT BOGLÁRKA keresztelője

Keresztút—Levél

A Felsőpetényi és Ipolyvecei Evangélikus Gyülekezetek Hírlevele

Csak belső használatra!

Következő számunk várhatóan **2007 novemberében** jelenik meg.